

Sto pět krát sto čtyřicet osm (19.1.2010)

Taky vám stává, že jedna nebo několik drobností, které se vám přihodí v rychlém sledu za sebou, vyloví z paměti zasutou vzpomínku, která nejen zahřeje, ale je i impulsem k něčemu novému?

Šla jsem dnes ráno na tramvaj, cosi malého se mi přihodilo a hned jsem si pomyslela, že to musím vyprávět na Zvířetníku, ba dokonce jsem věděla jak. To se mi stává poměrně často, ale nakonec skutek utek. Pak mi na mysli vytanula jedna včerejší věta, vyslovená v úplně jiné souvislosti: „Já bych to autíčko asi taky namalovat uměla, ale nenapadlo by mě to.“ Takže obráceně: když už člověka napadne autíčko namalovat, tak by to měl udělat. A pak jsem si z ničeho nic vzpomněla na pana profesora Fialu. To byl češtinář na gymnáziu v Ukřižovaném městě, jediný profesor, kterého jsem tam měla ráda a kterého jsem si vážila. Za to, jak přednášel, jak zkoušel, a zejména za jeho tresty.

Když někdo nedonesl úkol, vyrušoval, opisoval či jinak zlobil, dostal „105 x 148“, což nebyl žádný trestní paragraf, nýbrž formát papíru. Vlastně se jednalo o obyčejnou A6. Odspoda jste po obou stranách naměřili po centimetru a udělali linky. Po stranách narýsovali centimetrové okraje. A na horní širokou linku jste napsali název úlohy, kterou jste dostali za trest napsat, například: Viděla jsem dvojplošníky (reportáž). Jen ve zpěvu jsem našla úlevu (úvaha). Skvrna na zdi (popis). O sešitu, který tence plakal (pohádka).

Od spolužáka, jehož otec na škole také učil, jsem se dozvěděla, že represe páně profesora Fialy jsou profesorským sborem schvalovány a podporovány a že dílka vybraných provinilců se ve sborově špendlí na nástěnkách, aby byla každému kantorovi volně k dispozici pro ukrácení přestávek, a dokonce jsou někdy ve sborově čtena i veřejně.

Po čase se naše cesty nejen s panem profesorem rozešly, protože gymnázium zůstalo stát na svém místě, ale já jsem odešla, zejména kvůli nepřekonatelnému vzájemnému odporu. Když se ohlédnu zpět, určitě jsem byla během svého studia na gymnáziu nejúspěšnější právě v psaní trestů, a pak ještě v psaní básniček. To sice byla činnost mimoškolní, ale jelikož mi ředitel vždycky každé ocenění z literárních soutěží sebral, považuji i toto za svůj studijní úspěch. Vždyť kolik mnohem úspěšnějších absolventů se může pochlubit tím, že visí na zdi gymnazijní chodby?

Vzala jsem si před chvílí papír a jako kdysi jsem ho přepůlila a pak ještě jednou, až jsem se dostala na rozměr 105 x 148. Potom jsem narýsovala odspoda po centimetru linky, udělala po stranách centimetrové okraje a začala opisovat tento text. Ale vešlo se mi na ten malý papír jen 135 slov, pouhých 780 znaků, necelé dva odstavce. Ztratila jsem dávno cvik. Snad se mi časem vrátí, když se budu snažit. Na tresty a miniatury je 105 x 148 přece formát úplně nejlepší.

(Zvířetník na Neviditelném psu, 19.1.2010)

http://neviditelnypes.lidovky.cz/cloveciny-105x148-sto-pet-krat-sto-ctyricet-osm-f3l-/p_zviretnik.asp?c=A100118_121136_p_zviretnik_dru

{fshare}